

Maeve Binchy

Verhalen uit Chestnut Street

Uit het Engels vertaald door Annemie de Vries

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN 978-90-225-7147-7

ISBN 978-94-023-0210-3 (e-boek)

NUR 304

Oorspronkelijke titel: *Chestnut Street*

Vertaling: Annemie de Vries

Omslagontwerp: Andrea Barth | Guter Punkt, München

Omslagfoto: Valda | Shutterstock.com

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Auteursfoto: Liam White

This collection © Gordon Snell 2014

© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel van samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekerij

Oorspronkelijke uitgave: Orion Books, an imprint of the Orion Publishing Group Ltd.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

De plaatsen die Maeve in haar romans en verhalen heeft gecreëerd – Knockglen, Castlebay, Mountfern en al die andere dorpjes en steden – zijn voor haar lezers even werkelijk geworden als de plekken in het echte Ierland. De Ierse vvv heeft zelfs vaak aan toeristen moeten uitleggen dat ze er geen bus of trein naartoe konden nemen.

Ook Chestnut Street is verzonnen, maar het Dublin dat erin wordt afgeschilderd is echt: een stad die in de loop der jaren verandert. Die veranderingen komen tot leven in de verhalen over de bewoners van Chestnut Street en hun gezinnen.

Maeve heeft deze verhalen verspreid over enkele decennia geschreven, waarbij ze steeds de stad en de mensen van het moment liet zien. Ze is altijd van plan geweest om er op een dag een verhalenbundel van te maken, met Chestnut Street als middelpunt. Ik ben heel blij dat haar redacteurs deze verhalen nu hebben gebundeld zoals ze had bedoeld, om dit verrukkelijke nieuwe Maeve Binchy-boek alsnog te laten verschijnen.

Gordon Snell
Dalkey, Dublin

Inhoud

Dolly's moeder	9
Het is maar een dag	21
Fays nieuwe oom	39
Een probleem van mezelf	51
Waar het om gaat	64
De blind date	78
Liberty Green	90
Het middel tegen slapeloosheid	102
De beloning van juf Ranger	109
Beslissing in Dublin	120
Het verkeerde bijchrift	132
Ster Sullivan	140
Een taxichauffeur is onzichtbaar	148
Een kaart voor Vaderdag	162
Waardigheid als geschenk	166
De investering	186
Sprong in het diepe	196
Het haar van Lilian	203
Bloemen van Grace	214
De bouwvakkers	224
Bucket Maguire	234
De oudere man	255
Philip en de bloemschikclub	260
Recht op omgang	269
Als we in Clifden aankomen	278

De vrouwen die recht maakten wat krom was	285
Wat ze hadden gezien	296
De vogelloterij	303
Madame Magic	313
Niets zeggen	321
Vol goede wil	333
Een heldere blik	342
Eerlijke ruil	351
De bloembak	357
Finns toekomst	367
Eén avond in het jaar	373

Dolly's moeder

Dat haar moeder zo mooi was, maakte het alleen maar moeilijker. Was Dolly's moeder maar een ronde, mollige vrouw geweest, of een klein rimpelig mensje, dan was het voor Dolly misschien gemakkelijker geweest, dat hele opgroeien. Maar nee, wat dat betreft was er voor haar weinig om troost uit te putten. Haar moeder was lang en elegant en als ze glimlachte, glimlachten andere mensen ook, en als ze lachte, keken wildvreemden blij op. Haar moeder wist altijd precies wat ze moest zeggen en zei dat dan ook; ze droeg haar lange lila zijden sjaals zo gracieus dat het leek of ze met haar meedreven terwijl ze liep. Als Dolly een sjaal probeerde te dragen, leek het of ze een verband om had, of werd ze aangezien voor rugbyfan. Als je gewoontjes was en stevig gebouwd en weinig kleur of elegantie bezat, kon je moeder soms haten.

Maar nooit lang en het was geen echte haat. Niemand kon haar moeder haten en zeker niet haar eigen plompe dochter, die ze als een prinses behandelde. Ze had het altijd over Dolly's goede kanten. Haar prachtige diepgroene ogen. In die ogen kunnen mensen zich verliezen, had haar moeder gezegd. Dolly betwijfelde dat – ze had geen enkele aanwijzing dat iemand lang genoeg in die ogen zou willen kijken om te beseffen dat ze groen waren, laat staan dat iemand kans zou zien om hopeeloos in hun diepten te verdwalen. Haar moeder deed altijd een beroep op haar vader om de prachtige structuur van Dolly's haar te bewonderen. 'Kijk nou toch,' zei ze dan opgewonden.

‘Kijk hoe dik het is en hoe gezond; we gaan nog meemaken dat de shampoofabrikanten onze Doll komen smeken om reclame voor ze te maken.’ Dan kwam vader gehoorzaam kijken, een beetje verbaasd, alsof hij was geroepen om naar een ijsvogel te komen kijken die net was weggevlogen. Hij knikte dan enthousiast, om zijn vrouw en dochter een plezier te doen. O ja, zei hij dan instemmend, een mooie bos haar, zeker, en absoluut geen haaruitval.

Dolly bekeek dan vreugdeloos haar saaie bruine haar. Het enige positieve dat je ervan kon zeggen, was dat het een dikke bos was. En dat was dan ook wat moeder zo trefzeker had ontdekt en waarop ze zich had gericht met haar buitensporige complimenten.

Alle meisjes op school waren dol op Dolly’s moeder – ze was zo aardig, zeiden ze, ze had zoveel belangstelling voor hen. Ze kende al hun namen. Ze vonden het heerlijk om op zondagmiddag naar het huis in Chestnut Street te komen. Dan mochten ze van Dolly’s moeder met haar oude make-up spelen: lippenstiftstompjes, kleine, bijna lege potjes oogschaduw, een doosje met nog een randje poeder. Er was een grote spiegel met goed licht waarvoor ze konden experimenteren. Dolly’s moeder stond er alleen op dat ze met crème en tissues elk spoortje make-up verwijderden voordat ze naar huis gingen. Ze hield hun voor dat dat de manier was om je huid gezond en fris te houden; en Dolly’s vriendinnen vonden het schoonmaken bijna net zo leuk als het beschilderen van hun jonge gezichtjes.

Dolly’s vriendinnen. Waren het echt vriendinnen, vroeg ze zich vaak af, of mochten ze haar alleen vanwege haar moeder? Op school trokken ze zich weinig van haar aan. In de pauzes zat Dolly vaak alleen, terwijl anderen arm in arm rondliepen. Zij was nooit het middelpunt van een lachende groep op het schoolplein, niemand vroeg haar om mee te gaan winkelen na schooltijd, ze werd meestal als een van de laatsten voor een sportteam gekozen. Zelfs die arme Olive, die dik was en grote ronde brillenglazen had, werd vaak nog eerder gekozen dan Dolly. Als haar moeder er niet was geweest, was ze misschien

totaal onopgemerkt gebleven op die school. Ze moest heel, heel dankbaar zijn dat zij, anders dan bijna alle anderen om haar heen, een ouder had die iedereen goedkeurde en aardig vond. Ze moest dankbaar zijn en meestal was ze dat ook. Ze voelde zich het gelukkigst als ze met haar kat speelde.

Moeder bakte altijd een grappige taart voor de bazaar op school, niet zo'n grote opzichtige, die je in verlegenheid zou brengen, niet zo'n miezerig kleintje, waarvoor je je zou schamen, maar bijvoorbeeld een die helemaal overdekt was met Smarties, of een met Oost-Indische kersbloemen erop – en met een krantenknipsel erbij waarin stond dat je die veilig kon opeten. Haar moeder had prachtige dingen uitgeleend voor het schooltoneel en er niets van gezegd als die gescheurd terugkwamen. Haar moeder had juffrouw Power om het breipatroon van haar vest gevraagd en ze had dat ook echt gebreid en tegen juf Power gezegd dat ze wel een andere kleur wol had genomen, want anders zouden ze net een identieke tweeling zijn. Die arme juf Power, een grijze muis en niet elegant en mooi, zoals haar moeder, had een kleur gekregen van genoeg en menselijker geleken dat ze haar ooit hadden gezien.

Voor Dolly's zestiende verjaardag wilde haar moeder iets heel speciaals organiseren. En bij elke stap overlegde ze eerst met haar dochter.

'Je moet echt tegen me zeggen wat je leuk zou vinden en wat de andere meisjes doen. Niets is zo suf als een moeder die de plank totaal mislaat en met jullie naar de bioscoop en McDonald's gaat, terwijl dat veel te kinderachtig voor jullie is.'

'U zou nooit de plank mislaan, moeder,' zei Dolly somber.

'Natuurlijk wel, lieve Doll. Ik ben honderd jaar ouder dan jij en je vriendinnen. Mijn ideeën komen uit de vorige eeuw. Daarom heb ik jou nodig om me te vertellen wat je wilt.'

'U bent geen honderd jaar ouder dan wij.' Dolly's toon was vlak. 'U was drieëntwintig toen ik werd geboren; u bent nog geen veertig.'

'O, maar wel bijna.' Moeder zuchtte en bekeek haar volmaakte

gezicht in de spiegel. 'Bijna een rimpelig, krom, excentriek oud besje van veertig.' Ze lachte klaterend en Dolly moest ook lachen. Het idee was zo belachelijk.

'Wat deed u zelf toen u zestien werd?' vroeg Dolly, in een poging om het moment uit te stellen waarop ze zou moeten zeggen dat ze niet wist hoe ze haar verjaardag moest vieren en dat ze er hoe dan ook als een berg tegenop zag.

'O, lieverd, dat is zo lang geleden. En het was op een vrijdag, dus we deden gewoon wat iedereen in die tijd deed: we keken naar *Ready, Steady, Go!* op televisie en aten worstjes en verjaardagstaart en draaiden de Beatles op mijn platenspeler. En daarna gingen we naar een koffiebar, kopjes schuimige koffie drinken en giechelen, en toen met de bus naar huis.'

'Dat klinkt enig,' zei Dolly verlangend.

'Nou ja, het waren de middeleeuwen,' gaf moeder spijtig toe. 'Tegenwoordig kan er veel meer. Ik neem aan dat jullie naar een disco willen? Wat hebben de anderen gedaan? Jenny is zestien, Mary moet ook al wel zestien zijn, en Judy?' Moeder keek haar opgewekt aan terwijl ze de namen van Dolly's vriendinnen opnoemde, oplettend en belangstellend. Vol zorg dat haar dochter deel kon hebben aan wat er ook maar gaande was.

'Ik geloof dat Jenny alleen maar naar de film is gegaan,' zei Dolly.

'Ja, maar zij had natuurlijk ook Nick.' Dolly's moeder knikte begrijpend. Ze was de vertrouweling van alle meisjes.

'Ik weet niet wat Judy heeft gedaan,' zei Dolly stug.

'Maar dat moet je toch wel weten, schat. Ze is je vriendin.'

'Toch weet ik het niet.'

Moeders gezicht verzachtte. Dolly zag dat ze het over een andere boeg probeerde te gooien. De toon werd nu sussend. 'Natuurlijk, natuurlijk en het kan trouwens ook best zijn dat ze helemaal niets heeft gedaan. Of alleen maar een familiefeestje. Nee, er is geen reden waarom je dat zou moeten weten.'

Nu voelde Dolly zich nog veel ellendiger. Haar moeder wist nu dat zij iemand was met vriendinnen die feestjes hielden zonder haar, iemand die zo zielig was dat ze zelf een of ander

afschuwelijk feest moest geven om hun vriendschap te kopen. Dolly's hart was zwaar. Ze wist dat de uitdrukking op haar gezicht ook zwaar was en treurig. Kon ze het maar opbrengen om te glimlachen tegen haar opgewekte en prachtige moeder, die zo haar best deed haar te helpen en die haar altijd zo steunde, aanmoedigde en bewonderde. Maar de glimlach wilde niet komen.

Moeder had alle reden om de martelaar uit te hangen en haar dochter monsterlijk ondankbaar te vinden. Maar zo gedroeg moeder zich nooit. De moeder van Judy zei voortdurend dat haar dochters een nagel aan haar doodskist waren en haar tot waanzin dreven. De moeder van Jenny leek wel een politieagent, zo wantrouwig deed ze, zelfs over de meest onschuldige activiteiten. De moeder van Mary was net een middeleeuws schilderij van de lijdende Madonna; ze leek zwaar gebukt te gaan onder de verantwoordelijkheid voor een tienerdochter. Alleen de moeder van Dolly zat altijd vol optimisme en plannen. Wat een pech voor haar dat juist zij, toen de kaarten werden gedeeld, die suffe Dolly had gekregen in plaats van een dochter die kleurrijker en levendiger was en die wel kon mee-gaan in haar enthousiasme.

‘Waarom doet u toch zo aardig tegen me, moeder?’ vroeg Dolly serieus. Daar was ze echt benieuwd naar.

Haar moeders gezicht vertoonde nauwelijks verbazing over die vraag. Ze beantwoordde hem even opgewekt en met dezelfde soort lach als ze bijna alles begroette...

‘Ik doe niet aardig, lieverd, ik doe gewoon... Het is je zestiende verjaardag en dat hoort een heerlijke dag te zijn die je nooit vergeet, al wordt hij zo dwaas als die van mij was. Ik ben hem in elk geval niet vergeten, met onze idiote kleren en kapsels. Dat wil ik voor jou ook, een heerlijke dag.’

Dolly dacht even na. Ieder meisje dat ooit bij hen thuis was geweest, was weg geweest van haar moeder. Ze hadden allemaal gezegd dat ze net een geweldige grote zus was – je kon haar alles vertellen, ze begreep je altijd.

‘Moeder, laat nou maar. Echt, het wordt geen heerlijke dag.

Echt niet. Dagen zijn voor mij niet heerlijk, zoals ze voor jou waren, zoals ze voor jou zijn. Ik klaag niet. Zo is het gewoon.’

Ze wenste vurig dat ze geen tranen in haar ogen zou krijgen, ze bad dat haar moeders gezicht enig begrip zou tonen. Het toonde grote zorgzaamheid, maar Dolly wist dat dat iets anders was dan begrip. Het was gewoon meer van hetzelfde. Zoals het altijd was geweest.

Haar moeders woorden spoelden over haar heen, geruststellende woorden, dat iedereen zich somber voelde op zijn vijftiende, nog niet groot, maar ook niet meer klein, nog meer geruststellende woorden, binnenkort zou alles er weer veel rooskleuriger uitzien, dan zouden Dolly’s prachtige groene ogen weer stralen, haar mooie, dikke, glanzende haar zou dansen als ze weg holde, een en al opwinding over het leven en alle avonturen die dat voor haar in petto had. Dolly zat daar maar, mistroostig, terwijl haar moeder haar hand streelde.

Ze keek neer op haar moeders lange, slanke witte vingers met hun volmaakte lange parelmoerroze nagels, ze zag haar moeders ringen, die niet heel groot waren, maar ervoor zorgden dat moeders kleine hand nog teerder leek onder hun gewicht. De hand streelde Dolly’s vierkante handen, met hun afgekloven nagels, hun inktvlekken en schrammen van de braamstruik.

Dolly wist dat het aan haar lag, haar moeder was zo goed; zij was zelf degene die slecht was. Slecht en zelfzuchtig, diep vanbinnen. Diep in haar harde, hoekige, lelijke hart.

Vader zag er vaak een beetje sneu uit, vond Dolly, een beetje gebogen en moe, als hij vanaf het station de heuvel op kwam lopen met zijn aktentas, maar zodra hij moeder zag, klaarde hij op. Dan wuifde ze naar hem vanachter een raam op de bovenverdieping en rende lichtvoetig de trap af om hem te omhelzen zodra hij binnenkwam. Ze gaf hem dan niet zomaar een snel kusje, maar sloeg allebei haar armen hem heen, met jas, avondkrant, aktentas en al. Of soms was ze in de keuken en dan liet ze alles vallen en holde hem tegemoet. Dolly zag hoe blij en ook een beetje verrast hij elke keer weer was. Zelf was hij geen man van spontane gebaren, maar hij reageerde erop als een

bloem die zich openvouwt voor de zon. De zorgelijke blik van de vermoeide forens na een dag werken verdween. Moeder belastte hem nooit met problemen op het moment dat hij thuis kwam. Als er een leiding was gesprongen, kreeg hij dat later wel te horen. Veel later.

En dus, zoals Dolly wel had verwacht, werd het onderwerp van haar zestiende verjaardag gebracht als iets spannends, niet als een probleem. Haar moeders ogen straalden van opwinding. Een meisje dat zestien werd – het was een symbool, een baken, een mijlpaal. Er moest speciale aandacht aan worden besteed. Wat zouden ze doen om er een heerlijke dag voor Dolly van te maken?

Dolly zag hoe het gezicht van haar vader verzachtte. Ook hij kende vast andere gezinnen waar de moeders niet zo waren als deze. Waar ruzie werd gemaakt over feestjes van de kinderen. Hij wist hoe hij bofte, dat hij de enige uitzondering had, getrouwd was met de enige vrouw ter wereld die het echt belangrijk vond om de verjaardag van een tienermeisje te vieren.

‘Kijk eens aan,’ zei hij stralend. ‘Jij boft maar, Dolly, dat is zeker. Nou, nou, een feestje voor je zestiende verjaardag, dat is niet mis.’

‘Ik vind het niet erg als we het ons niet kunnen veroorloven,’ begon Dolly.

‘Natuurlijk kunnen we ons dat wel veroorloven. Waar werken we anders voor, je moeder en ik, als we niet af en toe iets extra’s kunnen doen?’

Weer voelde Dolly zich schuldig, want nu vroeg ze zich af of dat echt waar was. Maakte haar vader elke dag die reis naar dat anonieme kantoor waar hij ’s avonds zo moe van thuiskwam, alleen maar om een verjaardagsfeestje te kunnen betalen? Nee toch zeker? En haar moeder, die elke ochtend in een grote bloemenwinkel werkte, was dat allemaal om een spaarpotje te hebben, voor dit soort extraatjes? Dolly had altijd gedacht dat ze het fijn vond om tussen al die mooie bloemen te werken en daarna te gaan lunchen met haar vriendinnen daar en verlepte bloemen mee te nemen naar huis, waar ze vaak weer tot leven

kwamen. Ze dacht dat vader naar zijn werk ging omdat dat nou eenmaal was wat mannen deden. Zij zaten op kantoor en hielden zich bezig met dossiers. Ze realiseerde zich dat ze over veel dingen heel weinig wist. Geen wonder dat ze niet zulke geweldige gesprekken met mensen kon voeren, zoals haar moeder. Laatst nog had ze haar moeder met de postbode horen praten over gelukkig zijn. Stel je voor: praten over zoiets enorms als geluk, met een man die de post kwam bezorgen. En hij had erg geïnteresseerd gedaan en gezegd dat te weinig mensen over dit soort dingen nadachten.

‘Moeder, ik weet nooit wat mensen willen en wat niet. U bent daar wel heel goed in. Wat denkt u dat mijn vriendinnen leuk zouden vinden?’

Dolly voelde zich ellendiger dan ooit. En wie ter wereld zou ook maar een greintje medelijden met haar hebben? Een verwend nest, dat zouden ze haar vinden. Een meisje dat alles kreeg aangeboden en niets kon aannemen. Haar moeder wist niets van deze gedachten. Ze was veel te hard bezig met behulpzaam zijn.

‘Wat denk je van een lunch?’ vroeg ze opeens. ‘Een lunch op zaterdag in het Grand Hotel – dan kunnen jullie je mooi aankleden en samen een flesje wijn drinken, als jullie tenminste ook heel veel mineraalwater drinken. Dan kunnen jullie van de menukaart kiezen... wat je maar lekker vindt. Wat denk je daarvan?’

Het had zeker mogelijkheden. Het was zo totaal iets anders.

‘Komt u dan ook mee?’ vroeg Dolly.

‘Onzin, schat, je vriendinnen willen toch niet uit eten met een oud mens als ik...’

‘Alstublieft?’ smeekte Dolly.

Haar moeder zei dat ze op zaterdag toch moest werken, dus dan kon ze best een feesthoedje opzetten en na het werk iets met ze komen drinken... of zoiets.

Dolly's vriendinnen vonden het een geweldig idee. Jenny zei dat ze haar nieuwe pakje zou aantrekken en dat Nick groen zou zien van jaloezie als hij hoorde dat zij in het Grand had geluncht. Mary zei dat ze een kijkje op de menukaart zou gaan nemen,

zodat ze vast konden bedenken wat ze wilden bestellen. Judy zei dat er misschien wel scouts voor de film in het hotel zouden zijn, of mannen die een modellenbureau hadden. Ze zeiden dat het geniaal van Dolly's moeder was om dit te bedenken.

'Hoe komt het toch dat jouw moeder zo fantastisch is?' vroeg Jenny belangstellend.

'Terwijl ik dat helemaal niet ben, bedoel je?' zei Dolly.

'O, doe toch niet zo stomvervelend, Dolly,' zeiden Jenny en Mary tegelijk en ze liepen weg, zodat Dolly alleen achterbleef in het lokaal en wenste dat de wereld verging. Plotseling, als een grote zonsondergang. Wat had je eraan om in een wereld te leven waarin het blijkbaar normaal was dat je ouders veel geld betaalden om mensen mee uit lunchen te nemen die je recht in je gezicht zeiden dat je stomvervelend was? Jufvrouw Power kwam het lokaal binnen en vond haar daar.

'Zit niet zo te lanterfant, Dolly. Ga naar buiten, de frisse lucht in, dan krijg je wat kleur op je wangen en, in vredesnaam, kom niet op school met een scheur in je jasje en een gat in je trui. Je moeder was vast niet zo op jouw leeftijd.'

'Nee, volgens mij was ze toen ook al volmaakt.' Dolly's stem klonk zuur en gekwetst. De lerares keek haar na en schudde teleurgesteld haar hoofd.

Haar moeder had een afspraak voor haar gemaakt bij Lilians kapsalon op de zaterdagochtend voor de verjaardagslunch, om haar haar en haar nagels te laten doen. Dolly had dat niet gewild, net zomin als ze de tegoedbon voor een nieuwe outfit wilde die ze had gekregen.

'Het valt toch tegen, moeder,' zei ze. 'Zoals alles.'

Hadden haar moeders ogen een iets hardere uitdrukking gekregen, of verbeelde ze zich dat maar?

'Zal ik dan iets voor je uitzoeken?' had haar moeder gezegd. En natuurlijk had ze iets moois gevonden, in precies dezelfde kleur groen als Dolly's ogen, had ze gezegd, en het paste en de andere meisjes vonden het enig; natuurlijk, realiseerde Dolly zich, vandaag waren ze wel beleefd tegen haar, want ze nam ze

mee naar het Grand Hotel. Maar ze leken echt te vinden dat ze er goed uitzag. En haar haar glansde en haar nagels, hoe kort ook, waren roze en netjes en het meisje had haar iets gegeven dat je erop kon smeren, zodat je er niet meer op kon bijten.

De manager van het hotel begroette ze hartelijk; de reservering stond op Dolly's naam.

‘En je mooie moeder komt straks ook nog,’ had hij gezegd.

‘Ja, ze moet werken, begrijpt u,’ legde Dolly uit.

‘Werken?’

‘In de bloemenwinkel,’ verklaarde Dolly.

Om de een of andere reden vond hij dit grappig. Hij lachte en stelde haar vlug gerust. ‘Natuurlijk. Geweldige vrouw, je moeder. We zien haar af en toe hier. Niet vaak genoeg.’

Toen haar moeder verscheen, leek het wel alsof iedereen bewonderend naar haar keek. Ze ging zo enthousiast bij het groepje meisjes zitten, dat je zou hebben gedacht dat dat wel het meest chique gezelschap van het land moest zijn, in plaats van vier onhandige tieners, verloren in een wereld van al te veel pracht en praal.

Opeens kreeg de lunch vaart, er mocht een heel klein beetje wijn geschonken worden om op de nieuwe zestienjarige te proosten. De meisjes voelden zich volwassen en alsof ze hier hoorden. Dolly zag dat ze nu zelfverzekerder om zich heen keken. Dit zou een dag zijn die ze niet zouden vergeten. Zou zij hem zelf vergeten? Zou zij er na jaren en jaren nog over praten, zoals moeder over platen draaien en tv kijken en naar een koffiebar gaan?

Moeder had voorgesteld dat ze na de lunch samen nog een wandelingetje zouden maken, om naar de muzikanten en dansers bij de fontein te gaan kijken. Daarna had zij nog een paar dingen te doen – dus dan zou ze hen weer aan elkaar overlaten. De meisjes voelden zich heel volwassen en baas over hun eigen bestemming en gingen hun jas uit de garderobe halen.

Dolly had geen jas bij zich – haar zachte groene jasje en rok waren warm genoeg. Ze bleef staan wachten terwijl de anderen zich nog een beetje optutten en duwde zonder bepaald doel de

deur van het kantoor open waar haar moeder door naar binnen was gegaan om persoonlijk de rekening te gaan betalen. Ze wilde haar moeder bedanken, haar echt hartelijk bedanken en zeggen dat het geweldig was geweest en dat ze heel blij was met het groene pakje. Haar moeder en de manager stonden heel dicht bij elkaar. Hij had zijn ene arm om moeder geslagen en met zijn andere hand streelde hij haar gezicht. Zij lachte heel innig tegen hem.

Dolly slaagde erin zich terug te trekken, maar de deur bleef openstaan. Ze ging op een van de brokaten sofa's in de hal zitten.

Binnen een paar tellen hadden ze blijkbaar de open deur opgemerkt en kwamen ze naar buiten. Haar moeder bloosde helemaal, net als de manager. Hun angst om betrappt te worden werd nog erger toen ze het meisje zagen dat stijf rechtop op de sofa zat. Op hetzelfde moment kwamen de babbelende klasgenoten tevoorschijn, dus was het een en al dank u wel en tot ziens en de deur uit met haar moeder, op weg naar de stad voor nog meer plezier. Jenny, Judy en Mary liepen voorop. Dolly liep in gedachten verzonken naast haar moeder.

‘Waarom heet ik eigenlijk Dolly?’ vroeg ze.

‘Nou, we hebben je Dorothy genoemd omdat je vader dat graag wilde, naar zijn moeder, maar ik vond dat geen mooie naam en je was net een pop, dus werd het Doll – of Dolly.’ Ze had antwoord gegeven zoals ze elke vraag beantwoordde, eenvoudig en zonder schuldgevoel.

‘Doet u alles om anderen een plezier te doen en blij te maken, moeder?’

Haar moeder keek haar even aan.

‘Ja, ik geloof het wel. Dat heb ik al jong geleerd; het maakt de reis door het leven veel makkelijker als je anderen blij maakt.’

‘Maar dat is niet eerlijk tegenover je eigen gevoelens, toch?’

‘Niet altijd, nee.’

Dolly wist dat ze een antwoord zou krijgen als ze haar moeder zou vragen naar de hotelmanager. Maar wat zou ze willen vragen. *Houdt u van hem? Gaat u bij vader weg en met hem samen-*